

ВРЪЗКИ ВЪ ГЕОМЕТРИЧЕСКИТЪ

== ФОРМИ ==

4-а ШКОЛНА ЛЕКЦИЯ НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕНЪ КЛАСЪ
(IV ГОДИНА)

ДЪРЖАНА ОТЪ УЧИТЕЛЯ НА 5.XI.1924 Г.—СОФИЯ.

ПЕЧАТНИЦА МАЛДЖИВЪВЪ—РУСЕ
ул. Сараоолу № 21.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY
540 EAST 57TH STREET
CHICAGO, ILL. 60637

UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY

ВРЪЗКИ ВЪ ГЕОМЕТРИЧЕСКИТЪ

===== ФОРМИ =====

4-а ШКОЛНА ЛЕКЦИЯ НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕНЪ КЛАСЪ
(IV ГОДИНА)

ДЪРЖАНА ОТЪ УЧИТЕЛЯ НА 5.XI.1924 Г.—СОФИЯ.

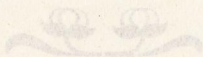
ПЕЧАТНИЦА МАЛДЖИЕВЪ—РУСЕ
ул. Сараоолу № 21.

ВЕРХНИЙ ВЪ ЛЕОМЕТРИЧЕСКИИ

ФОРМЫ

ЛЕОМЕТРИЧЕСКИИ ВЪ ОБЩИИ ОКАЗЫВАЮЩИИ
17 ТОМЪ
ЛЕОМЕТРИЧЕСКИИ ВЪ ОБЩИИ ОКАЗЫВАЮЩИИ

ЛЕОМЕТРИЧЕСКИИ ВЪ ОБЩИИ ОКАЗЫВАЮЩИИ
17 ТОМЪ

Връзки въ геометрическитѣ форми.

Размишление.

Прочетоха се нѣкои отъ работитѣ върху темата: „Най-силното чувство въ човѣшката душа“.

Тема за слѣдния пѣть: „Съзнанието въ насѣко-митѣ“.

Често нѣкои въпроси, които се задаватъ, сами по себе си, се виждатъ безъ връзка и безъ смисълъ. Нѣкои нѣща отдалече се виждатъ, че иматъ връзка, други нѣща отблизо се виждатъ, че иматъ връзка. Тѣй щото, двѣ противоположности има въ природата. Запримѣръ, ако гледате на мѣсечината съ просто око, вижда се единъ образъ, една жена, която гледа къмъ земята. Но ако вие погледнете мѣсечината съ далекогледъ, този образъ се изгубва. Съ просто око тази жена е прѣкрасна, изглежда на англичанка, седи горда, непристъпна. Слѣдователно, има връзки, които ние виждаме отдалече, има връзки, които ние виждаме отблизо.

Прѣдставете си една пружина, каквато е тази на часовника, но навита милиони пѣти около своя

центъръ и способна да се развъртва и завъртва. Каква идея може да ни даде тя? Тя изразява пътътъ, по който човѣкътъ е вървѣлъ — неговиятъ произходъ. Значи, човѣкъ започва своя животъ отвѣтрѣ, като постепенно се развъртва навънъ. Туй развъртване наричатъ еволюция. Ако пъкъ си прѣдставите единъ остъръ жгълъ, съ върха нагорѣ, на какво ще го уподобите? — На човѣшкия носъ. Така, само съ нѣколко линии вие може да нарисувате и човѣшкото око, и човѣшката уста. Помислете, какво отношение съществува между окото и носа. Устата е първоначалното проявление на човѣшкото същество. Окото е необходимо на човѣка, за да ходи правилно, да вижда, дѣ ходи. Носътъ е необходимъ на човѣка, за да може, въ природата, въ която живѣе, да намира приятнитѣ и полезнитѣ за себе си храни. Той ги познава по миризмата. Въ устата се намира езика, съ който човѣкъ вкуса. Задъ окото, задъ носа, задъ езика, въ човѣка седи нѣщо още по-високо. Окото прави човѣка свободенъ. То е емблемъ на свобода. Който има очи той е свободенъ. Човѣкъ, у когото обонянието е развито, показва, че и умътъ му е развитъ. Той е свободенъ човѣкъ въ умствения свѣтъ. Щомъ човѣкътъ е започналъ да обонява, започналъ е да мисли, започналъ е да прави разлика между единъ прѣдметъ и другъ.

На човѣшката глава има начертана още една крива линия, която изразява човѣшкото ухо. Отъ човѣшкото ухо е образувана българската буква З. Питамъ тогава: отъ какво произтича злото въ свѣта? — Злото произтича всѣкога отъ човѣкъ, който не знае да слуша. Вървишь нѣкъдѣ, но не слушашъ, не чувашъ, не обонявашъ, не виждашь — всѣкога ще направишь зло. Слѣдователно, човѣкъ който иска да върви правилно, трѣбва да вижда правилно, да обонява правилно, да вкусва правилно, да чува правилно. Отъ тукъ може да извадимъ едно правило, едно естествено или едно Божествено мѣрило за живота, споредъ което трѣбва винаги да мѣримъ своитѣ постѣпки.

Тѣй както днесъ животътъ се развива, ние се намираме на прѣдставление. Животътъ ни е много изкуственъ, той е животъ на сцената. Виждате на сцената мъжъ и жена се каратъ. Жената напада мъжа, казва му обидни думи. Неговото честолюбие се накърнява, той казва: Азъ съмъ силно обиденъ, не мога да живѣя повече — взима ножъ и го забива въ сърцето си. Подъ дрехата си има мѣхуръ пълень съ червена вода. Потича тази вода въ видъ на кръвъ, и той пада на сцената. Казвате: този актьоръ играе много добръ ролята си. Тия хора, обаче, прѣдстав-

ляватъ на сцената. Утрѣ ще видите този човѣкъ пакъ живъ. Той се убива на сцената, а въ дѣйствителность е живъ. И сто пѣти да се мушне съ ножа, виждате го пакъ здравъ и живъ. Виждате и двамата примирени. Сегашниятъ нашъ животъ е подобие на такава едно прѣдставление. Виждате нѣкой човѣкъ тѣжъень, казва: много съмъ скърбенъ. Този човѣкъ, отъ когото днесъ текоха четири реда сълзи, утрѣ го виждате веселъ. Какъ е възможно, човѣкъ, който до вчера е билъ така неутѣшимъ, сега да е веселъ? Казвамъ: той е билъ на сцената, подъ дрехата си ималъ мѣхуръ, пълень съ червена вода. Удари мѣхура съ ножъ, но той остане здравъ и читавъ и казва на жена си: хайде, жена, да си пийнемъ малко, хубаво изиграхме ролята си, публиката е доволна отъ насъ. Хайде да си пийнемъ по още една чашка, хубаво изиграхме ролята си. Този мораль задъ сцената е прѣкрасенъ, понеже е взетъ отъ реалния животъ на сцената, но сегашниятъ ни животъ е взетъ отъ единъ по-висшъ животъ. Животътъ, който ние сега живѣемъ, тѣй както сега се проявява, въ него влизатъ елементи отъ единъ по-висшъ животъ, и ние искаме да прѣдставимъ този животъ именно. Нѣкои казватъ: нѣма мораль въ свѣта. Не, мораль има! За онзи, който има очи, свѣтлината сжествува, т. е.

проявява се. Онзи, у когото тия органи липсват, това ни най-малко не показва, че свѣтина нѣма. Въ прѣки, че той не вижда свѣтлината има понятие за нея. Нѣкой човѣкъ може да не чува звука, обаче той има понятие за него. Въ този човѣкъ има силенъ копнежъ да чува. У нѣкой човѣкъ може да не е развито обонянието, но той има понятие за него. Тия нѣща съществуватъ за него като копнежъ и единъ день тѣ ще се проявятъ.

И тъй, всички вие трѣбва да се стремите къмъ онова Божествено начало въ васъ, чрезъ което да схващате реалнитѣ нѣща въ живота. Прѣдставете си, че вие влизате въ една зала и отвънъ още чувате, че нѣкой вика до Бога. Защо? — Не знаете още. Като влѣзете въ залата, виждате вътрѣ двама души. Единиятъ отъ тѣхъ хваналъ ржцѣтъ на другия и вика, колкото гласътъ му държи, а той му вади зжбъ. Ако не знаете какво става, какво ще кажете? Ще си кажете: колко грубо е този човѣкъ, какъ грубо вади зжби! Прѣдставете си, че този човѣкъ е единъ виденъ лѣкарь, а другиятъ е боледувалъ 3 — 4 седмици отъ зжбъ, инфектиралъ се зжбътъ му, и лѣкарьтъ казва, че ако зжбътъ не се извади, този човѣкъ ще пострада. Какво зло има въ това! Кой е виновенъ, лѣкарьтъ ли, или този човѣкъ, който не е пазилъ до-

брѣ зжбитѣ си? (— Болниятъ). Не е виновенъ само болниятъ, виновни сж още баща му и майка му, които сж му дали такова хилаво тѣло. На майка му и на баща му зжбитѣ бѣха развалени, затова и неговитѣ сж развалени. Тогава държатъ като отговорни лица баща му и майка му. Майката казва: и на моята майка бѣха развалени зжбитѣ Бащата казва: и на дѣдо ми бѣха развалени зжбитѣ. Кога се развалиха зжбитѣ на тия хора? Значи, причината на тия нѣща се крие още въ далечното минало. Нѣкой пжтъ ще ви задамъ да пишете върху темата: „Кога се развалиха човѣшкитѣ зжби? Или: „Кога хората започнаха да боледуватъ отъ зжби? Кога се появи зжбната болестъ?“ Тѣй ще дойдемъ до ония естествени правила въ живота. Божественитѣ животъ самъ по себе си, е красивъ.

Сега, разбира се, ако азъ река да ви обясня всичко онова, което става въ свѣта, ще се яви друга опасность за васъ: вие ще извадите най-криви заключения за живота. Питамъ: ако нѣкой отвори прѣдъ васъ едно шише съ отровенъ газъ, и азъ се затека да го затворя, зло ли ви правя? Прѣдставете си, че въ туй шише има съзнание, и като види, че го затварямъ, ще бжде недоволенъ и ще ми каже: „Защо не ме отворишъ да дишамъ чистъ въздухъ?

Защо си толкова жестокъ?“ Жестокъ съмъ за шисето, но за другитѣ не съмъ жестокъ. Казвамъ: по-добрѣ ти да страдашъ а другитѣ да благуватъ, отколкото ти да благувашъ, а другитѣ да страдатъ. Слѣдователно, ние казваме, че въ този свѣтъ сжществува единъ моралъ, общъ за всички, и единъ частиченъ моралъ, само за нѣкои. Въ свѣта сжществува още физическо право. и право на душата. Законътъ е слѣдниятъ: когато тѣлото страда, то е за благо на душата. Имайте прѣдъ видъ слѣднето правило: не жертвувайте никога благо на душата за благо на тѣлото! Защото душата сама по себе си е толкова благородна, тя знае какъ да се грижи за тѣлото. Но остане ли тѣлото да се грижи за душата, работата е злѣ.

Тази вечеръ ще ви прѣдамъ едно ново музикално упражнение, съ единъ новъ ритъмъ, да видимъ, какъ ще го схванете. Текстътъ е взетъ отъ Евангелието на Иоана, 1 гл. стихове 1 — 5: Въ начало бѣ Словото;

И Словото бѣ у Бога,

И Словото бѣ Богъ.

То въ начало бѣ у Бога.

Всичко чрѣзъ Него стана.

И което е станало,

Нищо безъ Него не стана.
 Въ Него бѣ животъ,
 И животътъ бѣ видѣлина на чловѣцитѣ,
 И видѣлината свѣти въ тъмнината,
 И тъмнината не я обзе.

Първитѣ два стиха отъ главата изразяватъ дѣйствие на Духа. Третиятъ стихъ изразява дѣйствие на ума. Четвъртиятъ стихъ изразява дѣйствие на сърцето, а петиятъ стихъ изразява материалния свѣтъ. Тъмнината прѣдставлява материалния животъ, и прѣзъ нея прониква свѣтлината. Това упражнение е снето отгорѣ. Значи, първиятъ актъ, дѣйствието на духа има разширение; вториятъ е на ума, третиятъ на сърцето и най-послѣ иде заключението, то е актъ на физическия животъ, тъй както сега живѣемъ. Като учите упражнението сега, ще спазвате ритъма и такта, които много се измѣнятъ.

Сега, да направимъ едно упражнение: ръцѣтъ се движатъ напредъ въ полукръгове навънъ и се приближаватъ високо надъ главата, при което едновременно се изговаря думитѣ: „В ъ с и л а т а н а Б о ж и я т а Л ю б о в ъ“, обратно движение надолу, като се произнасятъ думитѣ: „В ъ с и л а т а н а Б о ж и я т а М ж д р о с т ъ“; първото движение на ръцѣтъ: „В ъ с и л а т а н а Б о ж и

я та Истина“; движение ржцѣтъ надолу въ кръгове: „Да се освѣти името Божие“, движение на ржцѣтъ нагорѣ въ кръгове: „Да дойде Царството Божие“; ржцѣтъ се движатъ надолу въ кръгове: „Да бжде волята Божия!“

Въ живата природа сществува единъ методъ извѣстенъ почти на всинца ви; може би, мнозина отъ васъ сж го наблюдавали: природата изобщо започва съ много слаби действия. Нѣкоя пѣть виждате слабо едва забѣлѣжимо полюлѣване на листата, и слѣдъ туй постепенно усилване, докато нѣкога се изрази въ видъ на буря. Малките пиленца колгто започнатъ да хвъркати, най-напрѣдъ се поздигатъ на краката си, послѣ си поразпегатъ крилата и отпозо се връщатъ въ гнѣздото. На втория день пакъ подскочатъ, подхвъркнатъ наблизо нѣкъдѣ съ крилата си, послѣ малко подалечъ, докато ги видишь най-послѣ изхвъркнали отъ гнѣздото си, добили самоупѣреностъ. Всѣки, който не спазва този законъ на природата пада долу и прѣзъ цѣлия си животъ съжалява за това. Въ тази школа вие ще правите всѣко упражненіе, което ви се задава. Каззате; какво ще ни ползуютъ тѣ? Азъ ще ви запитамъ; ако тия упражнения не ви ползуютъ, защото пиленцата постепенно упражнѣватъ

крилцата си? Отъ утражнението на крилцата зависи всичкото бж аше на една птица. Отъ тѣзи упражне ния ще се развиятъ мускулитѣ, съ които ще лети, да си набавя храна, да се избавя отъ своитѣ неп риятели. Всѣко движение, което правимъ, се отразява благотворно върху ума ни. Има хармонични дѣйствия, които се отразяватъ благотворно върху органитъ на ума. Въ старо врѣме, когато искали да накажатъ нѣкой упоритъ, своенравенъ човѣкъ, отрѣзвали му палеца, и съ това парализирали волята му. Вие често казвате, че волята ви е слаба. За да усилите волята сѣ всѣка сутринъ кѣто ставате, концерирайте ума си върху па леца. Туй упражнение ще подѣйствува върху волята ви тѣй, както действуватъ упражненията за заякване крилцата на малкото пиленце. Това е микроскопическа придобивка, но като правите това упражнение день, два, недѣля, мѣсець, ще забѣлѣжите едно разполо жение, едно малко засилване на волята. Палецътъ трѣбва да се движи хармонично. Забѣлѣзано е, че у онѣзи хора, които се умопобъркватъ, палецътъ не се движи, остава изправенъ. Нѣкой казва: ще се умо побъркамъ! Казвамъ: докато движишъ палеца си, нѣ ма да се побъркашъ, но започнешъ ли да го дър жишъ неподвиженъ, има опасностъ. Можешъ ли да движишъ палеца си нагорѣ-надолу, никой не може да

изкара ума отъ главата ти, освѣнъ ти самъ. Нѣкой казва: ти ме подлуди. Не, Богъ е турилъ ума ти на мѣсто, и никой не може да ти го изкара, освѣнъ ти самъ. Ако нѣкой го изкара, ти си виноватъ. Умътъ е твой, ти ще се разправяшъ съ него, никой не може да го изкара, отъ главата ти. Палецътъ прѣдставлява Божествения свѣтъ, и той указва благотворно влияние върху човѣшкия умъ. Чрѣзъ палеца се проявява Божествения, висшия свѣтъ, и умътъ трѣбва да черпи вдѣхновение отъ него. Като се движи палецътъ, образува едно крѣгообразно движение. Всичко въ свѣта е крѣгообразно. То е едно непрекъснато движение. Нѣкои нѣща намъ се виждатъ прѣкъснати, но тия прѣкъснати мѣста сѣ отъ единъ по-висшъ свѣтъ. Запримѣръ, носътъ е проекция на единъ много по-съвършенъ образъ, отколкото той прѣдставлява. Човѣшкото око е проекция на друго едно око, още по-съвършено отъ това, което виждаме. Бога винаги изразяватъ съ едно око. Защо не Го изразяватъ съ двѣ очи? Значи, Божественото око, като се проектирало въ физическия свѣтъ, се раздѣлило на двѣ. Туй, което ние виждаме въ нашия организъмъ: лѣвата рѣка, дѣсната рѣка, това сѣ проекции отъ духовния свѣтъ, проекции на сили, които работятъ и се изявяватъ на физическия свѣтъ въ една или въ друга фор-

ма. Моята ръка, например, е съжстена сила. Вашата ръка, вашата глава, вашето тѣло, като се разложатъ, ще се върнатъ въ Божествения свѣтъ като сили, а не като материя. Какъвъ изгледъ ще имате тогава? Вие ще бъдете турени въ центъра на единъ голѣмъ кръгъ. Отъ тамъ вие ще виждате навсѣкждѣ и всичко, което става — ще бъдете всевидещъ. Сега, понеже сте навънъ, по периферията на тази окръжностъ, вие се мъчите да виждате малкитѣ работи.

Вие сте за сега ученици. Това е единъ периодъ, който трѣбва да минете. Казвамъ: великото благо въ свѣта седи въ изучаване малкитѣ нѣща, затуй трѣбва да се поправятъ малкитѣ погрѣшки. Малкитѣ погрѣшки произлизатъ отъ слѣднето: щомъ не усвоимъ една малка, микроскопическа добродѣтель, ражда се една малка погрѣшка. Азъ ще ви прѣдставя слѣдния примѣръ отъ чисто морално гледище. Прѣдставете си, че вие сте три сестри, родени отъ една майка и отъ единъ баща. Баща ви е чистокръвенъ, и майка ви е чистокръвна. Подъ „чистокръвенъ“ разбирамъ, че не сж смѣсъ. Баща ви и майка ви се обичатъ, и вие тритѣ сестри сжщо се обичате. Единъ день, по едно съвпадение двѣтѣ сестри се скарватъ. казватъ си по една обидна дума, тъй както между дипломатитѣ. Едната сестра поглежда сестра си невнимателно, накри-

во, а другата се разплаква Третата сестра трѣбва ли да каже на разплаканата си сестра, че поведението на нашата сестра не е хубаво, или трѣбва да ѝ каже сестро, не плачи, сестра ни не те е обидила, ти криво си я разбрала. Ами какъ ще докаже, че сестра ѝ я погледнала накриво? Знаете ли, какво нѣщо е криво поглеждане? То е една прсекция. Ако нѣкой пхъ небето се заоблачи и слънцето се скрие, настане тъмнина, това значи ли, че природата измѣня спрѣмо менъ своето разположение? Ще кажете ли, че природата се разгнѣви заради тебъ? Не, тя си прави нѣкакви маневри. Азъ ще се скрия въ нѣкоя пещера, или подъ нѣкое дърво и ще наблюдавамъ проявитѣ ѝ ще се уча като дѣцата. Който не знае тия нѣща, мисли, че всѣки гърмежъ, всѣка буря е за него. Ще си каже: отидохъ вече! Слѣдъ туй небето ще се разведри, слънцето отново ще изгрѣе и той ще каже: врѣмето е много хубаво, отлично! Слѣдъ онзи проливень дъждъ, слѣдъ грѣмотевицата въздухътъ е освѣженъ, чистъ. Когато слънчевитѣ лжи падатъ върху насъ, или върху кое и да е по-нисше сщество отъ насъ, тѣ се отразяватъ благотворно, но ако сщитѣ тия лжи биха паднали върху нѣкой ангелъ, или върху нѣкой възвишень духъ, биха имъ причинили нѣкаква врѣда. Тѣ за тѣхъ сж силни, неприятни удари.

Значи, Божествениятъ свѣтъ трѣбва да има специални начини за изявление по отношение различнитѣ същества. И наистина, онази свѣтлина, въ която ангелитѣ живѣятъ е толкова деликатна, че вие даже не бихте я почувствували. Слѣдователно, приятнитѣ нѣща за насъ, сж неприятни за други същества, по-висши отъ насъ, и приятнитѣ нѣща за тѣхъ, сж неприятни за насъ. Ако ние влѣземъ въ ангелския свѣтъ, свѣтлината, при която тѣ живѣятъ е толкова възвишена, че ние ще се намѣримъ въ тъмьнь свѣтъ. Този свѣтъ ще ни бжде безпрѣдметенъ, не ще можемъ да работимъ въ него. Затова, въ дадения случай, тъй както сме поставени въ този кръгъ, свѣтлината, която иде отъ слънцето е много приятна за насъ. По-приятна сила отъ слънчевата нѣма за насъ. По-приятна свѣтлина отъ слънчевата за насъ нѣма, особено сутринната, когато слънцето изгрѣва. Тогава въ въздуха нѣма много влага, но се чувствува мека, приятна атмосфера. Тази мека слънчева свѣтлина като че масажира, като че прониква чрѣзъ нея нѣкакъвъ животъ въ тѣлото.

Едно е важно за васъ: пазете съзнанието си всѣкога будно! Както и да се проявите отвънь, вжтрѣ въ съзнанието си пазете единство, вжтрѣ да нѣма раздвояване. Съзнанието ви никога не трѣбва да

бжде разнородно. Не пропускайте прѣзь съзнанието си абсолютно никаква покварена мисль, никакво лошо чувство! Душата си сжщо пазете чиста, свята! Христось казва: „Само чистиятъ ще види Бога“ Въ външния свѣтъ, въ материалния свѣтъ ние сме поставени неизбежно да минемъ прѣзь една кална срѣда. Не сме птици да прѣхвъркнемъ, но ще гледаме, по-възможность по-малко да се окаляме. Ще стѣпваме внимателно, ще избираме мѣста, дѣто по-малко ще затынемъ. Слѣдъ като минемъ това мѣсто, ще си изчистимъ краката отъ калта. Тѣзи работи ставатъ постоянно въ този свѣтъ. Тѣ не трѣбва да ви смущаватъ. Вие, като ученици, въ съзнанието си трѣбва да бждете еднородни. Това е Божественъ законъ за всички. Никакво раздвоение! Силата, красотата, хубостъта на човѣка зависи отъ единството, отъ еднородностьта въ съзнанието му. Щомъ имате туй единство, щомъ съзнанието ви е еднородно, вие сте едно съ Бога, а щомъ сте едно съ Бога, Той вече ви помага. Не мислете, че ние сме силнитѣ на свѣта. Щомъ сме чисти, Богъ има възможность да дѣйствува чрѣзь насъ. Той е всесилень, той само може да ни пази. Но и у насъ трѣбва да има туй съзнание, тази мисль да бждемъ чисти. Ако вие сте чисти само тогава Богъ ще работи чрѣзь васъ. Слѣдовател-

но, когато Богъ се проявява въ всинца ни, ще дойде и тази Божествена хармония, това единство. Само така Богъ ще се прояви въ менъ и въ васъ. Въ всинца ни Богъ нѣма да се прояви по единъ и същъ начинъ, ще има разнообразие. Въ еднообразието има разнообразие. Красотата седи въ разнообразието.

Сега, виждаме да ставатъ нѣкои малки пертурбации, но тѣ сж въ физическия свѣтъ. Всички трѣбва да се стремимъ къмъ чистотата. Ние можемъ да бъдемъ чисти! Всички ще се стремите къмъ чистота.

Тази вечеръ вие бѣхте писали върху темата: „Най-силното чувство на душата“. Кое е това чувство? — Най-силно чувство е това, което още не е проявено. Всѣко чувство, което е проявено е слабо. Това, което е проявилъ човѣкъ, ние знаемъ какво е. Дѣ сж нашитѣ силни чувства? Можете ли да извадите изъ историята нѣкои хора съ силни чувства? Колко хора знаете, които сж устояли въ своитѣ чувства? Ако въ едно отношение сж устояли въ друго не сж устояли. Влизали ли сте въ потѣнноститѣ на човѣшкия животъ? Казватъ за нѣкого: той е много устойчивъ човѣкъ. Да, въ едно отношение е устойчивъ, но въ друго е неустойчивъ. Нѣкой човѣкъ е любезенъ спрѣмо васъ, но ще го видите, колко е грубъ

спрѣмо други. Какъ ще си обясните тия нѣща? Спрѣмо нѣкои хора трѣбва да бждешъ грубъ, не можешъ да бждешъ мекъ, любезенъ. Когато вашата кѣща гори, спрѣмо огъня може ли да бждете деликатни? Ще вземете толумбата, ще го загасите. Огънятъ казва: „Защо не ми дадете възможность да се проявя“. Ще му кажешъ: „Моята кѣща не е мѣстото, дѣто трѣбва да проявявашъ силата си. Щомъ, искашъ да проявишъ силата си, ще те туря вънъ. Азъ съмъ работилъ върху моята кѣща толкозъ години, затова ти нѣмашъ право да я смъкнешъ!“ Този огънь, който гори и изгаря, ние ще го изгасимъ, а този, който гори, безъ да изгаря, ние ще го духаме, постоянно ще го подържаме. Азъ искамъ да извадите отъ огъня хубавите, красивото. Всички ще се стремите къмъ хубавото, къмъ възвишенитѣ образи, които Богъ е създалъ. Трѣбва да се пазите отъ свѣта! Слѣдили ли сте всѣки день за себе си да бждете безпристрастни? Всѣка вечеръ ще туряте на теглилките своитѣ постѣпки и ще ги измѣрвате точно. Тѣ сж чувствителни вѣзни, вѣрно теглятъ. Ще теглитѣ погрѣшките си на тия вѣзни и ще отбѣлзвате, дѣ е мѣстото на рѣзката. Точно ще мѣрите! По отношение себе си ще бждете по-строгъ, отколкото къмъ другитѣ хора. И като ученъ човѣкъ, ще туришъ книгата прѣдъ себе

си и ще отбълъзвашъ, колко тежи всѣка погрѣшка. Научни данни сж това! Като направишъ такъвъ прѣгледъ на постѣпките си прѣзъ този день, ще изпратишъ тази статистика въ небето, въ архивата на твоите учители, да знаятъ какъ си прѣкаралъ дня. Тѣ ще гледатъ какъ си мѣрилъ, ще провѣрятъ всичко това и ще видятъ, доколко е развито въ тебе съзнанието на онази вжтрѣшна справедливостъ. Всѣка вечеръ ще рапортирашъ. Вие пращали ли сте рапортъ? Вечеръ ще изпращате рапорта си, а сутринъ ще чакате отговоръ, ще получите едно писмо. Ако сте дали вѣрни данни, ще погледнете писмото, ще се зарадвате и прѣзъ цѣлия день ще бждете радостни и весели. Това не е илюзия, въ това седи красотата на живота.

И тъй, вечеръ ще пращате вашето писмо горѣ, сутринъ ще дойде отговорътъ. Ще прочетете писмото и ще започнете новия животъ. Това е Божественото, което трѣбва да се приложи за въ бждеще въ живота ви.

Т. м.

„Любовта ражда доброто“.

— Доброто носи животъ, свѣтлина и свобода за нашите души.
